

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **L. K.**, zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 12. 2015, č. j. 63681-2/2015-900000-304.7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 28. 7. 2017, č. j. 51 A 8/2016 - 27,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Včas podanou kasační stížností se žalobce domáhá zrušení rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 28. 7. 2017, č. j. 51 A 8/2016 – 27(dále „napadený rozsudek“), jímž krajský soud zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 12. 2015, č. j. 63681-2/2015-900000-304.7 (dále jen „napadené rozhodnutí“).

[2] **Napadeným rozhodnutím** žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Celního úřadu pro Středočeský kraj ze dne 26. 10. 2015, č. j. 120321-12/2015-610000-12,

kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 42a odst. 2 písm. a) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích"), jehož se dne 29. 6. 2015 dopustil užitím zpoplatněného úseku rychlostní silnice R1 vozidlem v úseku 19 km, ve směru jízdy na D1, aniž by uhradil časový poplatek, za což mu byla uložena pokuta ve výši 3000,- Kč. Žalovaný popsal průběh správního řízení a uvedl, že skutkový stav je prokázán protokolem o kontrole, fotodokumentací a snímky z mapových podkladů, přičemž tyto důkazní prostředky vytvářejí logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost ostatních důkazů. Podle žalovaného bylo postaveno najisto, že se jednání dopustil právě žalobce, který byl na místě kontroly na základě kontroly občanského průkazu i ztotožněn. Místo kontroly se nacházelo s ohledem na zjištěné skutečnosti na zpoplatněném úseku, na které se mohl žalobce dostat pouze tak, že jel po zpoplatněném úseku. Předmětná fotodokumentace rovněž osvědčuje absenci dalších osob ve vozidle žalobce i na místě kontroly. Uvedená skutková zjištění přitom žalobce nijak nezpochybnil.

[3] Žalobce v **žalobě** ze dne 9. 2. 2016 nesouhlasil s tím, že by se vytýkaného jednání dopustil. Namítal, že časový poplatek uhradil a určený díl kupónu prokazující úhradu časového poplatku celou plochou na viditelném místě ve vozidle přilepil, a to na zadním skle. Měl tak za to, že tímto splnil své povinnosti vyplývající z ustanovení § 21e odst. 1 písm. a) zákona o pozemních komunikacích. Tvrdil, že fotografie pořízené policisty (správně „celníky", pozn. NSS) nezachytily zadní sklo kontrolovaného vozidla. Jako důkazní prostředek byl proveden protokol sepsaný zasahujícími policisty na místě, který má povahu pouze úředního záznamu, který však není důkazním prostředkem. Nebylo rovněž ničím prokázáno, že by předmětné vozidlo po zpoplatněné pozemní komunikaci skutečně jelo, neboť provedené důkazy zachycují pouze stojící vozidlo. K prokázání toho, že nenaplnil skutkovou podstatu předmětného přestupku, navrhoval důkaz svědeckou výpovědí svých spolujezdců – P. D. a J. Š. Posledně jmenovaný je nadto držitelem průkazu ZTP, a je zároveň osobou blízkou osobě žalobce; v takovém případě se na žalobce nevztahovala povinnost mít uhrazený časový poplatek v souladu s ustanovením § 20a odst. 1 písm. h) zákona o pozemních komunikacích.

[4] V **napadeném rozsudku** ze dne 28. 7. 2017, č. j. 51 A 8/2016 – 27, krajský soud podrobně zrekapituloval obsah správního spisu. Z pořízených fotografií není podle soudu patrné, že by se ve vozidle či jeho okolí nacházely jiné osoby než muž v modrém tričku a celníci. Poukázal na to, že žalobce podal blanketní odvolání, tudíž žalovaný neměl k dispozici konkrétní odvolací námitky, a musel se tak zaměřit toliko na soulad prvostupňového rozhodnutí a řízení s právními předpisy. Správní orgány provedly řádné dokazování protokolem z místa kontroly, fotodokumentací pořízenou během kontroly a screenshoty z Googlemaps. Protokol pořízený na místě kontroly (doplněný o fotodokumentaci předmětného vozidla) lze podle soudu požít jako důkazní prostředek ve správním řízení; nadto nešlo o jediný důkaz, když na místě kontroly byla také pořízena fotodokumentace. Z pořízených fotografií vyplývá, že ani na předním, ani na zadním, skle vozidla nebyl vylepen předmětný kupón. Správní orgány opatřily takovou sadu důkazů, jež s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí vede k závěru, že se žalobce přestupku dopustil. Tvrzení o přítomnosti dvou spolujezdců hodnotí soud na základě pořízené fotodokumentace jako zjevně účelové, neboť z ní nevyplývá přítomnost

jakékoli další osoby ve vozidle ani v jeho okolí. Výslech osob, které nebyly přítomny předmětné kontrole, proto soud vyhodnotil jako nadbytečný. Pokud žalobce rozporuje užití zpoplatněné komunikace, tak soud uvádí, že vozidlo se na tuto komunikaci nějak dostat muselo, a to právě užitím zpoplatněné komunikace jízdou po ní. Soud rovněž neshledal, že by byly splněny podmínky pro exempci ze zpoplatnění podle ustanovení § 20a odst. 1 písm. h) zákona o pozemních komunikacích, protože v takovém případě by musel vozidlo použít držitel, který je sám postiženou osobou nebo by muselo být drženo osobou jí blízkou. Nebylo prokázáno, že by se předmětné jízdy účastnil kdokoli jiný. Držitelem vozidla je nadto M. Ř., o němž žalobce netvrdí, že by byl držitelem průkazu ZTP. Je tak zcela irelevantní přítomnost (to, že by se ve vozidle nacházela, nadto nebylo dokázáno) jiné osoby - držitele ZTP, o které žalobce tvrdí, že je mu osobou blízkou.

II. Kasační stížnost a vyjádření

[5] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti napadenému rozsudku **kasační stížnost**. V doplnění ze dne 5. 10. 2017 uvedl, že kasační stížnost podává z důvodů dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Namítal, že nebyl proveden jediný důkaz, který by prokazoval, že právě on vozidlo zachycené na fotodokumentaci řídil. K této otázce se krajský soud rovněž nevyjádřil. Bylo vycházeno pouze z dokumentů povahy úředního záznamu, které však nepředstavují důkaz, který by byl sám o sobě způsobilý prokázat rozhodnou skutečnost. Závěr krajského soudu, že se předmětné vozidlo na dané komunikaci muselo pohybovat, je zkreslený, resp. nepřezkoumatelný, neboť nedokládá, že to byl právě stěžovatel, kdo s vozidlem na dané místo přijel. Z příslušné fotodokumentace v tomto směru nelze jakkoli vycházet. I kdyby bylo prokázáno, že předmětné vozidlo skutečně řídil, dopadalo by na danou situaci osvobození dle ustanovení § 20a odst. 1 písm. h) zákona o pozemních komunikacích, neboť v daném vozidle se přepravoval rovněž pan J. Š., který je stěžovatelovou osobou blízkou. Závěry soudu o tom, že na daných fotografiích je pouze stěžovatel, považoval za nepřezkoumatelné, nadto nebylo prokázáno, že předmětné fotografie zachycují všechny přepravované osoby. Skutečnost, že na fotografiích je pouze jedna osoba v civilu, nevyvrací jeho tvrzení, že vozidlo přepravovalo více osob. Podle stěžovatele je obvyklé, že osádka vozu, který je dokumentován pro účely řízení o přestupku, nechce být na fotografiích zachycena, a proto se z místa vzdálí. Krajský soud pochybil, když dospěl k závěru, že držitel motorového vozidla je totéž, co provozovatel vozidla. Držitelem motorového vozidla je ten, kdo motorové vozidlo drží, tj. ten, kdo motorové vozidlo užívá pro sebe, což je řidič. Pokud bylo stěžovateli kladeno za vinu, že vozidlo řídil, tento zcela pochopitelně poukazoval na to, že ve vozidle se přepravovala též jemu osoba blízká, která je držitelem průkazu ZTP, tudíž byla daná jízda osvobozena od úhrady časového poplatku. Proto bylo na místě provést výslech pana Š. Nelze rovněž označit postup stěžovatele za účelový, pokud si své námitky nechal až do soudního řízení.

[6] Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil v přípisu ze dne 17. 10. 2017. Měl za to, že krajský soud správně konstatoval, že přestupek byl stěžovateli prokázán na základě dostatečné kvalitní fotodokumentace a úředního záznamu (protokolu z místa kontroly), což je podle judikatury Nejvyššího správního soudu dostačující. Žádné další osoby se na fotografiích nenacházejí; lze si jen stěží představit, kam až by se musela údajná posádka

vozidla vzdálit, aby nebyla na fotodokumentaci zachycena. Na fotografiích je zachycen mladý muž, který odpovídá věku stěžovatele. Pokud tedy soud vycházel z předmětné dokumentace a procesní aktivity stěžovatele ve správním řízení, nelze označit jeho rozsudek za nepřezkoumatelný. Osvobození od placení časového poplatku se může dle žalovaného dovolávat pouze vlastník (provozovatel) vozidla, nikoli ten, kdo vozidlo v danou chvíli má v dispozici. Měl za to, že stěžovatelova procesní práva nebyla v soudním řízení porušena, neboť krajský soud se meritorně k jeho námitkám vyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána včas, osobou oprávněnou, jež splňuje podmínky ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s., a je proti napadenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

[8] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost stěžovatele v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadený rozsudek takovými vadami netrpí a že kasační stížnost **není důvodná.**

[9] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Nepřezkoumatelnost je natolik závažnou vadou rozhodnutí krajského soudu, že se jí Nejvyšší správní soud musí zabývat i tehdy, pokud by ji stěžovatel nenamítal, tedy z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud nezjistil, že by napadený rozsudek trpěl vadami, které podle setrvalé judikatury Nejvyššího správního soudu zakládají důvod nepřezkoumatelnosti, přičemž na její závěry ohledně posouzení toho, jaké vady naplňují tento kasační důvod, pro stručnost odkazuje (viz. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75; rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73; rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74; rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130. V tomto směru Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatel dovozuje, že se krajský soud jeho jednotlivými námitkami nezabýval, avšak zjevně přehlíží odůvodnění napadeného rozsudku a vlastní kasační stížnost, v níž proti těmto závěrům brojí. Krajský soud totiž vysvětlil, že s ohledem na obsah spisu má za to, že bylo prokázáno, že se stěžovatel dopustil předmětného přestupku, jelikož byl jediným členem osádky kontrolovaného vozidla, které před kontrolou na dané komunikaci muselo z logiky věci tuto zpoplatněnou komunikaci užít k jízdě. Pokud byl na místě kontroly podle předložených dokladů pouze stěžovatel a pokud na pořízených fotografiích je zachycen pouze jeden muž jednající s celníky, je rovněž logické, že krajský soud tuto osobu na fotografiích označil za pachatele přestupku. Soud rovněž s ohledem na obsah fotografií a rozsah jimi zachyceného prostoru v souladu s dalšími důkazními prostředky dovodil, že nikdo další mimo stěžovatele v předmětném vozidle nejel. Krajský soud se rovněž zabýval charakterem důkazních prostředků a dovodil, že jsou procesně použitelné. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že krajský soud se jednotlivými žalobními námitkami zabýval dostatečně, byť stručně, a napadený rozsudek je plně přezkoumatelný. Tento závěr ostatně podle Nejvyššího správního soudu podporuje to, že stěžovatel proti jednotlivým argumentům krajského soudu rovněž věcně brojí – pokud by odůvodnění

krajského soudu neobsahovalo tyto důvody, nebylo by nic, s čím by stěžovatel mohl věcně nesouhlasit. To, zda závěry krajského soudu jsou správné, je již předmětem posouzení příp. naplnění kasačního důvodu dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., resp. dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[10] Ve vztahu k naplnění kasačního důvodu dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. uvádí Nejvyšší správní soud následující. Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil tyto skutečnosti: Celní úřad pro Středočeský kraj, oddělení kontrol zpoplatněných komunikací, prováděl dne 29. 6. 2015 kontrolu časového zpoplatnění v 19 km (Ořech) rychlostní komunikace R1 ve směru na D1. V 14:15 hodin bylo zastaveno vozidlo stěžovatele, na kterém nebyl vylepen dálniční kupón. Stěžovatel nesouhlasil s blokovou pokutou a chtěl sepsat protokol, který odmítl bez uvedení důvodu podepsat. Na místě kontroly byla celníky provedena fotodokumentace. Fotografie 1 a 2 zobrazují osvědčení o registraci předmětného vozidla, ze kterého vyplývá, že provozovatelem a vlastníkem vozidla je M. Ř. Fotografie 3 zachycuje předmětné vozidlo z přední strany, u něhož stojí celník a muž v modrém tričku. Fotografie 4 zachycuje předmětné vozidlo, vozidlo celní správy a muže v modrém tričku. Fotografie 5 zobrazuje předmětné vozidlo z přední strany. Fotografie 6 zachycuje předmětné vozidlo z přední strany, část vozidla celní správy a v pozadí nadjezd nad rychlostní komunikací. Fotografie 7 zachycuje předmětné vozidlo zezadu, vozidlo celní správy, celníka a muže v modrém tričku. Ani z jedné fotografie zachycující průběh kontroly není patrné, že by se ve vozidle či jeho okolí nacházely jiné osoby než muž v modrém tričku a celník (plus samozřejmě fotografující celník) a že by na vozidle byl vylepen dálniční kupón, a to ani na předním, ani na zadním skle. Z Protokolu o zjištěném důvodném podezření ze spáchání protiprávního jednání ze dne 29. 6. 2015 (nepodepsaného stěžovatelem) vyplývá, že celní úřad zkontroloval řidiče motorového vozidla – stěžovatele – z důvodu podezření na použití zpoplatněné pozemní komunikace bez dálničního kuponu, přičemž vozidlo bylo zastaveno.

[11] Nejvyšší správní soud má za to, že výše popsané důkazní prostředky bez jakýchkoli pochybností prokazují spáchání předmětného přestupku, kterého se dopustil stěžovatel. Nejvyšší správní soud musí zdůraznit, že předmětný protokol ze dne 29. 6. 2015 v žádném případě nemá charakter úředního záznamu (natož úředního záznamu ve smyslu ustanovení § 137 odst. 4 správního řádu, u něhož je výslovně konstatováno, že záznam o podání vysvětlení nelze použít jako důkazní prostředek), ale představuje řádný protokol ve smyslu ustanovení § 18 odst. 2 správního řádu. To, že stěžovatel jej nepodepsal, nemůže způsobit, že předmětný dokument ztrácí charakter protokolu podle ustanovení § 18 správního řádu, a že se z něj stává úřední záznam, nebo dokonce „procesně nepoužitelný úřední záznam“. Pokud totiž právní úprava výslovně počítá s tím, že protokol nemusí být podepsán zúčastněnou osobou, přičemž v takovém případě se musí v protokolu zaznamenat toto odepření a případné důvody odepření (srov. ustanovení § 18 odst. 3 věta druhá s. ř. s.), pak je na místě dovodit, že i v takovém případě se jedná o řádný protokol. Předmětný protokol ze dne 29. 6. 2015 má všechny zákonné náležitosti včetně uvedení informace o tom, že řidič (stěžovatel) odmítl protokol podepsat a sdělit důvody tohoto odmítnutí. Skutečnost, že stěžovatel teprve v žalobě ze dne 9. 2. 2016, tj. skoro 8 měsíců po jeho vyhotovení, začal tam uvedené závěry zpochybňovat, ačkoli byl v průběhu správního řízení nečinný, přičemž jeho obrana spočívala v tom, že se ve vozidle měly nacházet další osoby, což je

vyloučeno obsahem předmětné fotodokumentace, na jeho obsahu a procesní použitelnosti nemůže ničeho změnit; naopak tento procesní přístup je nutné hodnotit jako ryze účelový.

[12] Nad rámec výše uvedeného musí Nejvyšší správní soud obecně odmítnout argumentaci stěžovatele o nepoužitelnosti úředních záznamů. K této problematice se Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku ze dne 14. 8. 2015, č. j. 5 As 40/2015 - 38, kde uvedl, že *„Nejvyšší správní soud je si vědom, že i správní řád v § 137 odst. 4 stanoví, že „záznam o podání vysvětlení nelze použít jako důkazní prostředek". Uvedené ustanovení zákona o přestupcích a stěžovatelem odkazovaná judikatura se však týká úředního záznamu o podání vysvětlení, proto na posuzovanou věc nedopadá. Obsahem úředního záznamu užitého k prokázání stíhaného jednání nebylo zachycení „výpovědi" či „vysvětlení", které by stěžovatel v této věci podal (viz rozsudek NSS ze dne 27. 2. 2014, č. j. 4 As 118/2013 - 67). Nelze tedy konstatovat, že úřední záznam Policie ČR nelze použít jako důkazní prostředek.*
Stěžovatelova argumentace navíc zcela odhlíží od toho, že úřední záznam nebyl jediným listinným důkazem, o který správní orgán opřel svůj závěr o spáchání předmětného skutku. Jsou zde především kromě úředního záznamu policistů ze dne 22. 2. 2013, listina Odevzdání věci sepsaná na místě dne 3. 2. 2013, listina Odevzdání věci ze dne 26. 2. 2013 a fotodokumentace vozidla."

[13] Nejvyšší správní soud má za to, že správní orgány provedly dostatečné dokazování ohledně naplnění všech znaků skutkové podstaty předmětného správního deliktu stěžovatelem. Na danou situaci proto dopadá právní věta z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 As 217/2015 – 47, podle které *„Jestliže již v samotném přestupkovém řízení správní orgány opatří takovou sadu důkazů, jež s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí (§ 3 správního řádu z roku 2004) vede k závěru, že obviněný se příslušného přestupku dopustil, a zároveň neexistují žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení viny obviněného z přestupku, nemůže pasivita obviněného z přestupku ve správním řízení zásadně vést k jeho úspěchu v navazujícím soudním řízení, ledaže by se mu podařilo účinně zpochybnit věrohodnost nebo dostatečnost správními orgány provedených důkazů."* Nejvyšší správní soud totiž má za to, že předmětná fotodokumentace, která zcela jasně zachycuje předmětné vozidlo na zpoplatněné komunikaci (nejedná se proto o nejasnou fotodokumentaci, k níž se vyjadřoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 8. 2016, č. j. 6 As 144/2016 – 36), spolu s protokolem ze dne 29. 6. 2015 bez jakýchkoli pochyb prokazují vinu stěžovatele, který byl řidičem předmětného kontrolovaného vozidla, jež užilo zpoplatněné komunikace bez zaplacení časového poplatku.

[14] Pokud stěžovatel obsáhle dovozuje, že byl od placení časového poplatku osvobozen v souladu s ustanovením § 20a odst. 1 písm. h) zákona o pozemních komunikacích (podle kterého *„Zpoplatnění nepodléhá užití zpoplatněné pozemní komunikace silničním motorovým vozidlem přepravujícím těžce zdravotně postižené občany, kteří jsou podle zvláštního právního předpisu11f) držiteli průkazu ZTP, s výjimkou postižených úplnou nebo praktickou hluchotou, nebo průkazu ZTP/P, pokud držitelem silničního motorového vozidla je postižená osoba sama nebo osoba jí blízká"*), musí Nejvyšší správní soud na úvod předeslat, že tato argumentace ohledně osvobození od zpoplatnění ze zákona vedoucí k závěru, že předmětný kupon nemusel mít stěžovatel vůbec vylepen, je poněkud rozporná s jinou žalobní argumentací stěžovatele, podle které měl předmětný časový poplatek vylepený

na zadním okně. Dále k tomu musí Nejvyšší správní soud poznamenat, že podle skutkového stavu zjištěného správními orgány, s nímž se Nejvyšší správní soud ztotožnil, předmětné vozidlo použil pouze stěžovatel. V takovém případě nelze hovořit o naplnění podmínek pro osvobození od časového poplatku v souladu s ustavením § 20a odst. 1 písm. h) zákona o pozemních komunikacích, neboť stěžovatel nebyl dle svého tvrzení držitelem průkazu ZTP nebo ZTP/P.

[15] Nejvyšší správní soud v tomto směru považuje argumentaci stěžovatele dovolávajíce se existence pana Š., který měl údajně cestovat se stěžovatelem v předmětném vozidle a který je dle stěžovatele držitelem průkazu ZTP, za ryze účelovou. Nejvyšší správní soud má totiž za to, že by existence dalších osob v předmětném vozidle byla zjevná z pořízené fotodokumentace nebo z protokolu ze dne 29. 6. 2015. Na žádných fotografiích žádná další osoba (kromě stěžovatele a celníků) není ani uvnitř kontrolovaného vozidla nebo mimo něj zachycena. Nejvyšší správní soud považuje za vysoce nelogické a nebezpečné, aby jakákoli další osoba, pokud se v předmětném vozidle nacházela, z něj vystoupila a vzdálila se od vozidla tak, aby nebyla zachycena na žádném snímku, protože předmětné vozidlo bylo zastaveno za sjezdem ze zpoplatněné pozemní komunikace č. R1 ve směru na Ořech a před připojovacím pruhem z tohoto směru. Opustit takto úzce vymezený prostor by znamenalo ohrožení plynulosti dopravy na rychlostní komunikaci nebo na sjezdu či na připojovacím pruhu a hlavně zjevné ohrožení vlastní bezpečnosti, na což by museli reagovat i zasahující celníci, což by se projevilo do obsahu předmětného protokolu. Nejvyšší správní soud rovněž poukazuje na to, že pokud by v předmětném vozidle byla skutečně další osoba, která by byla držitelem průkazu ZTP, mohla tato argumentace být ihned uplatněna u zasahujících celníků s tím, že se v daném případě jedná o užití zpoplatněné pozemní komunikace, které je od poplatku v souladu s ustanovením § 20a odst. 1 písm. h) zákona o pozemních komunikacích; pokud tomu tak nebylo, musí Nejvyšší správní soud dospět k závěru, že se jedná s ohledem na výše uvedené o obsahu správního spisu o zjevnou účelovou snahu prodloužit soudní řízení, proto bylo správné tyto důkazní návrhy odmítnout pro nadbytečné – srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 - 71.

[16] Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že kasační stížnost je zjevně nedůvodná, a v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. ji zamítl.

IV. Závěr a náklady řízení

[17] O nákladech řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 a 7 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl ve věci úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení; žalovaný, který měl ve věci úspěch, žádné náklady nad rámec běžné správní činnosti nevynaložil, proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. února 2018

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu